

Ahşap Balina

Yavuz DEMİRKIRAN

Ahşap Balina

Yavuz DEMİRKİRAN

Büyük yeşil ormanın kalbinde, uzun ağaçların fısıldaştığı yerde, bütün gece büyük bir fırtına esmişti. Rüzgâr uğuldamış, yağmur yapraklara davul gibi vurmuydu. Sabah olduğunda orman sessiz ve tazeydi. Porsuk Theo sıcak yuvasında uyandı, çizgili yüzü merakla seğirdi. Kırmızı boyun bağını taktı ve küçük deri çantasını kaptı. Bugün bir şeyler farklıydı.

Theo dışarı çıktı ve havayı kokladı. Islak ağaç kabuğu ve ezilmiş yaprak kokuyordu. Kıvrımlı patikada tırıs tırıs yürüdü, koyu renkli patileri nemli toprağa yumuşakça basıyordu. Kuşlar yeniden ötüyor, sincaplar yükseklerde cıvıldaşıyordu. Sonra Theo durdu. İki kocaman meşenin arasında, bir şey kocamandı ve sessizce duruyordu. Bir kaya değildi. Bir tepe değildi. Bir balınaydı! Ağaçların arasında dinlenen ahşap bir balina.

Theo'nun parlak kehribar rengi gözleri kocaman açıldı. Böyle bir şeyi hiç görmemişti. Balina pürüzsüz, koyu renkli ahşaptan oyulmuştu; kıvrık bir kuyruğu ve yuvarlak bir gözü vardı. Yanları gerçek bir balinanın karnı gibi kaburgalıydı. "Merhaba?" diye seslendi Theo yavaşça. Cevap yoktu. Daha da yaklaştı, burnu seğiriyordu. Balina eski ahşap kokuyordu ve bir şey daha—toz ve hayaller gibi bir şey.

Kısa süre sonra diğer orman hayvanları toplandı. Kirpi Mara ilk gelen oldu, yeşil örgü atkısı sıkıca sarılıydı. Yuvarlak tel gözlüklerinin ardından baktı. "Bir balina mı? Ormanda mı? Bu hiç mantıklı değil," dedi kaşlarını çatarak. Tilki Bramble sıçrayarak geldi, gür kuyruğu savruluyordu. "Belki gökten düşmüştür!" diye şaka yaptı. Baykuş Ollie sessizce uçup bir dala kondu. "Hikâyeler duymuştum," dedi, altın rengi gözleri düşünceliydi.

Ollie mor şalını düzeltti. "Uzun zaman önce gezici tiyatrolar vardı," dedi. "Hayvan şeklinde ahşap arabalarla köyden köye giderlerdi. Harika gösteriler düzenlerlerdi." Hayvanlar balinaya yeni bir gözle baktı. "Ama içeri nasıl gireceğiz?" diye sordu Theo. Balinanın etrafında yürüdü, çantası yanına vuruyordu. Sonra kuyruğun yakınında küçük bir kapı buldu. Hafifçe aralıktı.

Theo kapıyı itti. Gıcırdayarak içeri doğru açıldı. İçerisi karanlık ve serindi. Theo derin bir nefes aldı ve içeri girdi. "Beni bekle!" diye seslendi Mara, ama dışarıda kaldı. Theo'nun gözleri yavaşça alıştı. Ahşap sıralar, kıvrık bir sahne ve ağır kırmızı bir perde gördü. Burası bir tiyatroydu! Balinanın içinde gizli bir tiyatro. "Gelin!" diye bağırdı Theo. "Bunu görmelisiniz!"

Arkadaşlar tek tek kapıdan sığıştı. Mara soluğunu tuttu. Bramble ısıklık çaldı. Ollie yavaşça başını salladı. "Tam hatırladığım gibi," dedi yumuşak bir sesle. "Balina tiyatrosu. Köyden köye gider, herkese neşe getirirdi." Ama tiyatro tozlu ve harap olmuştu. Sahne eğriydi ve bir tekerlek sıkışmıştı. Perde yırtık pırtık sarkıyordu. "Her yer dağınık," dedi Mara.

"Onarabiliriz," dedi Theo. "Ama birlikte çalışmamız gerek." Bramble kollarını sıvadı. "Aletlerle iyi anlaşıyorum," dedi, mavi önlüğünü açarak. Mara başını salladı. "Perdeyi dikebilir ve sahneyi onarabilirim," dedi. Ollie gülümsedi. "Siz çalışırken ben size eski hikâyeleri anlatırım," dedi. Böylece arkadaşlar başladı. Theo her köşeyi keşfetti, kayıp eşyalar ve kostümler buldu.

Bramble tekerlekleri kontrol etmek için balinanın altına tırmandı. Bir tekerlek çamur ve dallarla sıkışmıştı. "Burada yardıma ihtiyacım var!" diye seslendi. Theo onunla birlikte altına süründü. Birlikte çektiler ve ittiler. Mara bir kol buldu ve tekerleği kaldırmak için kullandı. Büyük bir şapırtıyla çamur dışarı çıktı. Tekerlek serbestçe döndü! "Bir tekerlek tamam," dedi Bramble. "Üç tane daha kaldı."

Mara sahnede oturmuş, kırmızı perdeyi özenli dikişlerle dikiyordu. Gözlükleri burnundan kayıyordu ama durmadı. Theo bulduğu bir kutudan ona iplik ve iğne getirdi. "Bunda çok iyisin," dedi. Mara gülümsedi. "Bir şeyleri onarmayı severim," dedi. "Kendimi işe yarar hissettiriyor." Ollie onlara bir zamanlar tam bu sahnede sahne alan ünlü bir kirpi aktristen bahsetti.

Bramble eğri sahneyi bir halat ve makarayla yukarı kaldırdı. "Çek!" diye bağırdı. Theo aşağıdan itti. Mara cıvataları sıktı. Yavaş yavaş sahne düz ve sağlam oldu. "Başardık!" diye sevindi Theo. Hepsi güldü ve alkışladı. Ama daha yapılacak çok şey vardı. Balinanın içini çekiç ve dikiş sesleri doldurdu. Neşeli, hareketli bir sestti.

Güneş batmaya başlarken arkadaşlar geri çekilip baktı. Tekerlekler onarılmıştı. Sahne düzdü. Perde yeniden parlak kırmızıydı. "Şimdi," dedi Ollie, "bir gösteriye ihtiyacımız var." Theo'nun gözleri parladı. "Bir fikrim var," dedi. "Bütün orman için bir gösteri düzenleyelim!" Herkes bu fikri çok sevdi. Bütün akşam pratik yaptılar, güleştiler ve birbirlerine yardım ettiler.

O gece balinanın kapısı ardına kadar açıldı ve sıcak ışık dışarı taştı. Orman hayvanları her yerden geldi. Tavşanlar, sincaplar, geyikler ve fareler ahşap sıraları doldurdu. Gösteri başladı. Theo cesur bir kâşifi oynadı. Mara akıllı bir kraliçeydi. Bramble şakacı bir soytarıydı. Ollie yumuşak sesiyle bir hikâye anlattı. Seyirciler tezahürat yaptı ve alkışladı. Balina tiyatrosu yeniden canlanmıştı!

Gösteriden sonra hayvanlar küçük bir ateşin etrafında toplandı. "İlk başta korkmuştum," dedi Theo. "Ama meraklı olduğum için mutluyum." Mara başını salladı. "Ben de," dedi. "Bir şeyleri onarmak, birlikte yapınca daha eğlenceli." Bramble meşe palamutları ve meyveler ikram etti. Ollie gülümsedi. "Balina bizi bir araya getirdi," dedi. "Asıl sihir bu."

O günden sonra ahşap balina ormanda kaldı. Gösteriler, hikâyeler ve müzik için bir yer oldu. Arkadaşlar sırayla onunla ilgilendi. Tekerlekleri yağladılar ve perdeyi yamadılar. Bazen rüzgâr estiğinde balina mırıldanıyor gibiydi. Theo içeride oturup balinanın gezdiği bütün köyleri hayal etmeyi sevdi. Yaptıklarıyla gurur duyuyordu.

Ve böylece orman bir ders öğrendi: tuhaf bir keşif korkulacak bir şey değildir. Meraklı olmak, yardım etmek ve yeni arkadaşlar edinmek için bir fırsattır. Ahşap balina yeni bir yuva bulmuştu ve hayvanlar yeni bir sevinç bulmuştu. Ormana yeni biri geldiğinde, Theo gülümseyip şöyle derdi: "Gel, balınamızı gör. İçeride ne bulacağını asla bilemezsin."